

POLOWANIE SULECHOWSKICH LISIARZY

16 lutego tego roku odbyło się zakończenie IV edycji polowania „Sulechowski Lisiarz” zorganizowane przez Nadleśnictwo Sulechów i Zarząd Okręgowy Polskiego Związku Łowieckiego w Zielonej Górze. Jak zawsze zadaniu sprostało Koło Łowieckie Kruk Zielona Góra, które od lat jest gospodarzem pokotu i spotkania myśliwych po polowaniu.

Polowanie trwało tydzień i w tym okresie w sulechowskich kołach myśliwi polowali na lisy i inne drapieżniki. Wynikiem ich starań na pokocie znalazła się duża ilość drapieżnika. Podczas podsumowania Prezes KŁ Kruk kol. Ryszard Hamrol podkreślił znaczenie polowań na drapieżniki. Po czym specjalista ds. łowiectwa Nadleśnictwa Sulechów kol. Marek Mosiewicz ogłosił wyniki konkursu. Nagrody wręczali łowczy koła kol. Andrzej Bąba i przedstawiciel sponsora – sklep myśliwski „Złoty Róg” w Zielonej Górze.

Pierwsze miejsce zajęło **Wojskowe Koło Łowieckie „Diana” Sulechów**. Myśliwi koła: kol. Jacek Kaiser pozyskał 12 lisów, 1 szopa i 1 jenota, a kol. Marek Benysek 12 lisów i 1 kunę. **Drugie miejsce** zajęło **Koło Łowieckie „Grandel” Przygubiel**. Myśliwi: kol. Piotr Paszko pozyskał 4 lisy i 1 jenota, kol. Artur Wierzejewski 3 lisy a kol. Jan Kulpiński 1 lisa. **Trzecie miejsce** zajęło **Koło Łowieckie „Dąb” Zielona Góra**. Kol. Józef Barta pozyskał 1 lisa a kol. Tadeusz Pisarczyk 1 jenota. **IV miejsce** zajęło **Koło Łowieckie Kruk Zielona Góra** – 1 szop. **OHZ Sulechów** dostarczył na pokot 8 lisów poza konkursem.

O LISIE SŁÓW KILKA

„**Lis** jest najpospolitszym drapieżnikiem w naszym kraju. Tułów ma wydłużony, głowę o ostro zakończonym pysku i długich trójkątnych uszach. Kończyny ma krótkie, przednie pięcio-, tylne sześciopalcowe. Ogon (kita) jest długi i puszysty. Koniec ogona jest biały, na górnej jego stronie. Wierzch ciała jest rudawy, spód biały, uszy i dolna część kończyn czarne. Zmienność ubarwienia jest bardzo duża, stąd rozliczne nazwy, jak węglarz, krzyżak itp. Biotopem lisa są lasy, pola, łąki. Ulubionym jego siedliskiem są małe lasy śródpolne. W dużych kompleksach trzyma się raczej na obrzeżach lub w enklawach śródleśnych. Lis prowadzi życie samotne, łączenie w pary jest raczej sezonowe. W ciągu wiosny i lata lis prowadzi życie raczej osiadłe, w jesieni i w zimie koczownicze. Ma bardzo dobrze rozwinięte zmysły słuchu, wzroku, węchu i dotyku, co ułatwia mu polowanie na drobne gryzonie i owady”.

Alfred Wierusz – Kowalski „Polowanie na lisa” 1880

BAJKA XI - LIS I WINOGRONA

*Lis pewien, łgarz i filut, wychudły, zgłodniały,
Zobaczył winogrona, rosnące wysoko.
Owoc, przejrzystą okryty powłoką,
Zdał się Lisowi dojrzały;
Więc rad z uczty, wyteżył swoją chudą postać,
Skoczył, sięgnął, lecz nie mógł do jagód się dostać.
Wprędce przeto zaniechał daremnych podskoków,
I rzekł: „Kwaśne, zielone, dobre dla żarłoków”.*

Jean de La Fontaine - Bajki - Księga trzecia

„Chociaż lis mądry – rzecz to dowiedziona – nie z jednej sprawy wyszedł bez ogona”

St. George Jackson - Rysunek lisa z 1890

Tekst i zdjęcia: Robert Majdecki